

Arrest

nr. 168 140 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-F.H.F.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 31 juli 1974 in Najaf. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en katholiek christen van religie. Vanaf de leeftijd van vijf jaar woonde u steeds in Bagdad, initieel in de Jihad-wijk. U heeft vier broers en een zus. Voor uw vertrek woonde u samen met uw vrouw en kinderen, uw ouders en uw vier broers in een huis in Karradatt Maryam in Bagdad. Uw zus was getrouwd en woonde samen met haar man. Zelf trouwde u in 2009 met (L.H.W.W.) (O.V.: 8.078.726; CGVS: 1515356/B) met wie u twee kinderen heeft. Uw vrouw en kinderen reisden met u naar België.

Na de val van het regime van Saddam Hussein begon u te werken op een Amerikaanse basis als supervisor in de keuken. In 2007 kwam u hierdoor echter in de problemen: uw auto werd een keer onder vuur genomen toen u op een dag uw werk verliet en een buur verwittigde u dat uw naam op een lijst van

al-Qaeda stond van mensen die met de Amerikanen werkten. Hierna besloot u uw werk op de basis stop te zetten. Kort nadat u was gestopt werd u een keer met uw auto tegengehouden. Mannen schoten op de grond om u bang te maken en vervolgens stalen ze uw auto.

Sinds de val van het regime van Saddam Hussein begon u eveneens als journalist voor een drietal kranten te werken.

In 2009 kwamen mannen van al-Qaeda in vier auto's naar jullie huis. Ze dwongen jullie onmiddellijk te vertrekken, omdat jullie christenen waren. Dit maakte dat jullie van Jihad naar Karradat Maryam verhuisden.

In 2012 of 2013 kregen uw familieleden sms-berichten waarin zij bedreigd werden en uitgescholden voor rafida, een beschimpende term voor sjiieten of christenen.

Op 15 maart 2015 werd uw zoon Fadhil ontvoerd uit uw straat. De ontvoerders vroegen losgeld en uiteindelijk konden ze tevreden gesteld worden met USD 65.000. Jullie verzamelden dit bedrag door jullie auto's en juwelen te verkopen. Nadat jullie het losgeld achterlieten op de plaats die de ontvoerders noemden, werd jullie zoon vrijgelaten. Hij had zo'n week vastgezet. Hierna besloten jullie het land te verlaten.

Op 5 juni 2016 reisden jullie per vliegtuig legaal naar Turkije. Vervolgens vlogen jullie met jullie eigen paspoorten maar valse visums naar Barcelona, van waar jullie verder reisden naar België. Hier kwamen jullie op 13/06/2015 aan en op 15/06/2015 dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van jullie relaas legden jullie de volgende documenten voor: jullie woonstkaart, jullie huwelijksakte, de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en uw twee kinderen, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenote, twee perskaarten, een badge van de Amerikaanse basis, een krant waarin artikels van u staan, foto's van uzelf met uw kinderen in een kerk en een omslag van DHL.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Doorheen uw relaas vermeldde u een reeks problemen die zich voordeden tussen 2007 en 2015 en waaraan verscheidene oorzaken ten grond lagen. Het gaat over de volgende gebeurtenissen: in 2007 kreeg u bedreigingen, werd uw auto een keer beschoten toen u de basis waar u werkte verliet, zag u dat uw naam op een lijst van collaborateurs verscheen die door al-Qaeda was opgemaakt, u werd met uw auto tegengehouden, geïntimideerd en uw auto werd vervolgens gestolen (zie gehoorverslag CGVS (H.F.A.a.-F.) dd. 20/11/2015 [M], p. 4, 16 en zie gehoorverslag CGVS (L.H.W.W.) dd. 20/11/2015 [V], p. 10). De oorzaak van deze incidenten legt u bij uw werk op de Amerikaanse basis en uw werk als journalist (zie CGVS M, p. 4, 16).

In 2009 – dit was nog voor uw huwelijk – werd uw familie uit de wijk Jihad verdreven door, zo vermoedt u, militanten van al-Qaeda. Zij dwongen jullie te vertrekken omdat jullie christenen zijn en omdat u journalist bent (zie CGVS M, p. 4, 19). U heeft geen weet van een reden waarom ze precies op dat moment toesloegen en niet eerder of later (zie CGVS, p. 19).

Vervolgens kreeg u vanaf 2012 of 2013 dreig-sms'en waarin jullie verweten werd christenen of rafida - een pejoratieve term voor sjiieten - te zijn (zie CGVS M, p. 18). Het gerecht wilde u in deze zaak niet helpen (zie CGVS M, p. 18-19).

Ten slotte werd in maart 2015 uw zoon ontvoerd (zie CGVS M, p. 18, 19 en zie CGVS V, p. 11). U stelt dat uw zoon ontvoerd werd omdat u christen bent, omdat u journalist bent en omdat u vroeger op die Amerikaanse basis werkte (zie CGVS M, p. 16). Uw echtgenote legt de reden in hoofdzaak bij uw werk als journalist (zie CGVS V, p. 12).

Samengevat vinden al jullie problemen doorheen de jaren volgens jullie hun oorsprong in uw werk op de Amerikaanse basis, uw werk als journalist, uw christen-zijn en eventueel uw sjiiet-zijn. De aannemelijkheid van de oorzaken van uw problemen is uiteraard cruciaal voor de aannemelijkheid van die bewuste problemen. Deze achterliggende oorzaken worden daarom hier verder besproken.

Uw werk op de Amerikaanse basis wordt in deze huidige beslissing op zich niet in twijfel getrokken. Dat u hierdoor betekenisvolle problemen zou hebben ondervonden is echter niet zonder meer aannemelijk. Ten eerste moet er in deze context op gewezen worden dat de aard van uw job niet bijzonder gevoelig was. U superviseerde er het keukenpersoneel en zag toe op hygiëne (zie CGVS M, p. 8, 9, 15-16). U was dus hoegenaamd niet betrokken bij activiteiten tegen lokale militanten. Ten tweede moet worden vastgesteld dat u geen enkel document ter ondersteuning van de incidenten van die tijd voorlegt. Dit betekent dat men u hierover op uw woord moet nemen.

Daarbij stelt zich dan het probleem dat uw geloofwaardigheid in het algemeen sterk geschaad is door uw verdere relaas. Waarom dit zo is wordt verder uitgebreid besproken. Hier volstaat te stellen dat u de problemen van die tijd onvoldoende aantoonde. Ten derde kan hier aan worden toegevoegd dat u nog

vele jaren in Irak bleef nadat u met uw werk op de basis stopte. U stopte daar immers in 2007 (zie CGVS M, p. 9), maar u verliet Irak pas op 5 juni 2015 (zie CGVS M, p. 12). In zoverre u al problemen ondervond ten gevolge van uw job op de basis, moet hier in elk geval uit geconcludeerd worden dat deze van slechts zeer beperkte betekenis kunnen zijn geweest in de periode nadien.

Dat u op een bepaald moment als journalist werkte wordt evenmin in vraag gesteld in deze beslissing. Wanneer dat was en wat de aard van uw journalistiek werk was is echter niet duidelijk. Voor uw relaas is het juist van uitermate groot belang dat de aard en periode van uw journalistiek werk volledig duidelijk en aannemelijk zijn. U geeft dit immers als een van de voornaamste redenen voor al uw problemen tussen 2007 en 2015 (zie CGVS M, p. 4, 16, 19) en uw vrouw stelt dat dit de hoofdreden van jullie problemen was (zie CGVS V, p. 10, 12). U beweerde als journalist te werken vanaf 2003 tot uw vertrek uit Irak, 2015 dus (zie CGVS M, p. 9). U zou voor drie kranten geschreven hebben (zie CGVS M, p. 9) en een van uw belangrijkste onderwerpen was corruptie binnen de financiële diensten in Irak (zie CGVS M, p. 17, 23, 24). Van een journalist kan men vanzelfsprekend uitgebreide documentatie verwachten om zijn werkzaamheden aan te tonen. Hij publiceert immers in openbare media. De bewijsstukken die u voorlegt zijn echter heel beperkt: een enkele krant van 2013 waarin twee artikels van u zouden staan, en twee perskaarten (zie CGVS M, p. 14-15, 17). Dat u precies die krant voorlegt en geen andere of veel meer is bevreemdend. U beweerde dat uw broer contact opnam met collega's en vrienden van u en dit is wat hij kon krijgen (zie CGVS M, p. 17). Als men de lijn van uw relaas volgt en er dus van uit gaat dat schrijven voor kranten gedurende bijna tien jaar een significant deel van uw dagelijks werk was, dan spreekt het voor zich dat u zelf over stapels voorbeelden zou moeten beschikken, dat ook uw familieleden hier logischerwijze iets over zouden kunnen opduiken en dat in elk geval de kranten waarvoor u schreef alles in hun archieven zouden moeten hebben zodat uw familieleden dit allemaal gemakkelijk zouden kunnen terugvinden. Het is dus niet aanvaardbaar dat u slechts een enkele krant zou kunnen voorleggen. Bovendien moet opgemerkt worden dat u een krant voorlegde waaruit helemaal niet blijkt dat u over gevoelige onderwerpen schreef die u in de problemen zouden kunnen brengen. In de krant staan namelijk twee artikels van uw hand, een over cultuur in het Zuiden van Irak en een artikel over hoe Irak niet meer onder het zevende hoofdstuk van het VN-Handvest viel (zie CGVS M, p. 14-15). Het eerste is onschuldig en het tweede is louter feitelijk en gaat niet over een gevoelige Iraakse kwestie. Dat u enkel deze krant van meer dan twee jaar geleden voorlegde doet vermoeden dat er niet veel meer is. Indien u werkelijk een aantal controversiële artikels publiceerde mag men immers verwachten dat u die zou voorleggen. Verder werd uw naam, de variaties zoals die in de krant en op de perskaart voorkomen, op het internet gezocht (zie bijlage M in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier, en vergelijk met de voorgelegde documenten), maar er werden geen links gevonden die over u handelden.

Aansluitend zijn de perskaarten die u voorlegde problematisch. De eerste, geldig van 2013 tot 2014, ziet er qua vorm heel degelijk uit en de Engelse kant bevat niet te veel schrijffouten tegen het Engels. Wel valt hier op dat uw job hierop beschreven staat als editor (zie CGVS M, p. 23), niet als schrijver of journalist. U beweert dat er geen verschil is tussen die termen (zie CGVS M, p. 23). Er is echter wel een relevant verschil, dat hoeft geen betoog. De tweede kaart, geldig van 2014 tot 2015 is een stuk problematischer. Deze bevat geen watermerk, de afdruk staat slordig gepositioneerd op de kaart en ze staat vol met Engelse taalfouten: 'gournalistic' voor journalistic, 'neam' voor name, 'tittile job' voor job title, 'mumber' voor member en er staat release date en effective date op terwijl het eigenlijk gaat om date of issue en expiry date gaat. Bovendien is de gegeven titel van de job 'a mumber of apublic body', oftewel a member of a public body nietszeggend wegens heel algemeen en bij job position, waar men uw werkplaats zou verwachten of eventueel uw positie binnen de organisatie, staan uw geboortedatum en geboorteplaats. Deze kaart is van een dusdanig ondermaatse kwaliteit dat men niet anders kan dan aan de echtheid ervan te twifelen. Men moet dus concluderen dat deze perskaarten de geloofwaardigheid van uw relaas eerder ondergraven dan ondersteunen.

Samengevat: dat u ooit voor een krant hebt geschreven kon u aannemelijk maken. Dat u dat vaak deed, dat u dat al lang deed en ook nog de laatste jaren, en dat u over gevoelige onderwerpen schreef waardoor u potentieel in de problemen zou kunnen geraken, is echter niet overtuigend.

Uw bewering christen te zijn, de derde oorzaak van uw problemen, kan absoluut niet overtuigen. Doorheen het gehoor werd u veelvuldig gevraagd naar evidente kennis over het christendom. Dit waren zaken die elke praktiserende christen, wat ook u beweert te zijn (zie CGVS M, p. 3), dient te weten. U kon op dusdanig veel van deze vragen geen antwoord geven, dat u uw geloof niet aannemelijk kon maken.

Zo werd u gevraagd wat de onderdelen van een misviering waren. Die bestaat immers uit een paar onderdelen die over de hele wereld gelijk zijn: enkele lezingen en een communie bijvoorbeeld (zie bijlage B in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Tweemaal begreep u deze vraag echter niet en een derde keer antwoordde u er niet op (zie CGVS M, p. 10). Vervolgens werd u

specifiek gevraagd naar wat het belangrijkste onderdeel van een misviering was. Een eerste keer antwoordde u hierop dat het gebed belangrijk was, hetgeen heel vaag is en geen correct antwoord op de vraag (zie CGVS M, p. 10). Een tweede keer antwoordde u dat de naam van Jezus werd vermeld (zie CGVS M, p. 10), wat nog steeds geen antwoord op de vraag was en uitermate oppervlakkig. Vervolgens werd u specifiek gevraagd naar iets dat met eten te maken had, waarop u antwoordde dat men een soort eten bracht, iets wit. U kende de naam ervan echter niet, wist niet wat het was en u vroeg u ook niet af wat het was (zie CGVS M, p. 10-11). Gevraagd naar de betekenis ervan zei u dat u in de kerk hoorde dat het 'brood van Jezus' was (zie CGVS M, p. 11). Gegeven dat brood zo centraal staat in een misviering (zie bijlage B), kan het niet overtuigen dat u als christen dit niet op eigen initiatief zou kunnen noemen als een van de onderdelen van een misviering of dat u het 'een soort eten' of 'iets wit' zou noemen in plaats van de juiste term te gebruiken. De uiterst vage bewoordingen die u gebruikt duiden erop dat u dit beschouwt als iets dat volkomen los van u staat, een bevinding die niet ongedaan gemaakt kan worden doordat u het uiteindelijk nog heeft over 'brood van Jezus'.

Wat feestdagen betreft noemde u Kerstmis (zie CGVS M, p. 11). Vervolgens werd u vijfmaal gevraagd naar andere feestdagen en specifiek naar het andere grote belangrijke feest, in feite het belangrijkste, in het christendom. U kon slechts nieuwjaar noemen, wat geen christelijk feest is, en een feestdag op 15 december (zie CGVS M, p. 11), maar geen Pasen. Nochtans staat dit absoluut centraal in het kerkelijk jaar (zie bijlage C in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Aansluitend kon u zeggen dat Jezus aan het kruis stierf, maar niet dat hij in de christelijke traditie nadien herrees, hoewel u drie keer gevraagd werd wat er de dagen na zijn kruisiging gebeurde (zie CGVS M, p. 13).

Verder werd u naar het aantal metgezellen van Jezus gevraagd en u zei drie, niet twaalf, het aantal dat in de christelijke traditie wordt gehanteerd (zie bijlage D in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Vermoedelijk doelt u met 'drie' op de 'heilige Drievuldigheid' (zie bijlage L in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier), maar in dat geval zou Jezus uiteraard twee en geen drie metgezellen hebben, gezien hij zelf deel van die Drievuldigheid uitmaakt.

Vervolgens kon u geen namen noemen van de schrijvers van de vier evangeliën (zie CGVS M, p. 14), nochtans elementair aangezien dit de voornaamste bron is over het leven van Jezus (zie bijlagen E en F in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier).

Ook kende u het Arabische equivalent van de term 'sacrament' niet en kon u niet verklaren wat een sacrament is (zie CGVS M, p. 14).

Naast al deze hiaten in uw kennis wijst ook uw taalgebruik erop dat u niet vertrouwd bent met het christelijk geloof. Zo zegt u dat de pastoor uw kinderen heeft 'gewassen', in plaats van 'gedoopt' (zie CGVS M, p. 8 en zie bijlage G in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Ook werd u gevraagd naar de term voor de 'tafel' op een foto van u in een kerk die u voorlegde. U noemde dit een tafel, niet het Arabische equivalent van 'altaar' (zie CGVS M, p. 13).

Vervolgens kende u ook het Arabische equivalent van de term 'leerlingen' niet (zie CGVS M, p. 13 en zie bijlage D).

Wanneer men al het bovenstaande in beschouwing neemt, moet worden geconcludeerd dat u blijkbaar vaagweg vertrouwd bent met enkele elementen van het christendom – eventueel via uw moeder die christen zou zijn (zie CGVS M, p. 3) – maar daarnaast zijn er zoveel elementaire dingen van het christelijk geloof die u niet weet, waardoor het absoluut niet kan overtuigen dat u een praktiserend christen bent.

Dit wordt verder ondersteund door jullie beider beweringen aangaande jullie huwelijk. Zoals jullie de situatie schetsen bent u, als officieel geregistreerde christelijke man (zie CGVS M, p. 3, 8), officieel getrouwd met een moslimvrouw (zie CGVS M, p. 7, 8). Volgens de Iraakse wetgeving mag dit echter niet (zie bijlage H in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Jullie werden beiden met dit probleem geconfronteerd (zie CGVS M, p. 4, 7 en zie CGVS V, p. 6, 13), maar jullie hielden aan jullie versie van de feiten vast en stelden dat er geen probleem was. Jullie huwelijkssituatie zou een stuk logischer en aannemelijker zijn indien u ook moslim was. Dan zouden zich immers geen problemen stellen. Waarschijnlijk is dit ook zo aangezien uw bewering christen te zijn niet kan overtuigen. Jullie identiteitsdocumenten ondersteunen op zich jullie relaas aangezien zij u en uw kinderen als christenen aanduiden. Zij hebben echter slechts heel beperkte bewijswaarde zoals hieronder wordt besproken.

De drie oorzaken die aan de oorsprong van jullie problemen zouden liggen werden hierboven besproken en samengevat zijn dit de bevindingen: het is niet aannemelijk dat uw werk in de Amerikaanse basis nog relevant zou zijn voor uw huidige situatie, u kon niet overtuigen dat uw werk als journalist zou leiden tot problemen, het is niet geloofwaardig dat u christen bent.

De geloofwaardigheid van de door jullie verhaalde problemen wordt dus onherstelbaar ondergraven bij gebrek aan geloofwaardige aanleiding ertoe. Specifiek is dit problematisch voor de aannemelijkheid van jullie verdrijving uit de Jihad-wijk, de dreig-sms'en en de ontvoering van uw zoon. Verder dient hier ook gesteld dat de manifeste ongeloofwaardigheid van uw beweerde christelijke geloof uw algemene geloofwaardigheid sterk schaadt.

Naast het feit dat de veronderstelde aanleiding tot de ontvoering van uw zoon niet aannemelijk is, doen zich ook de volgende problemen voor wanneer men kijkt naar de ontvoering in combinatie met jullie beweerde vertrek uit Irak.

Ten eerste is er de kwestie van wanneer jullie het geld verzamelden om jullie zoon te kunnen vrijkopen. U vertelde dat jullie jullie auto's en juwelen verkochten nadat jullie zoon werd ontvoerd om de USD 65.000 te verzamelen (zie CGVS M, p. 19, 22). Uw vrouw echter verklaarde dat jullie het goud al verkochten voor de ontvoering en dat jullie ook al eerder van plan waren de auto's te verkopen. Dit om jullie reeds geplande reis te financieren (zie CGVS V, p. 9, 12). Geconfronteerd met deze inconsistentie verklaarde u dat wat uw vrouw zei fout is en dat zij foute dingen zegt omdat ze bang is (zie CGVS M, p. 22). Het is echter niet dienstig te stellen dat mensen dingen beginnen te verzinnen wanneer ze bang zijn. De angst of zenuwachtigheid van uw vrouw is dus geen verschoning. Deze onderlinge tegenstrijdigheid ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van jullie relaas en plaatst uiteraard vraagtekens bij het oorzakelijk verband tussen de ontvoering en jullie vertrek.

Ten tweede bleek uit de databank van Europese visumaanvragen dat u op 4 februari 2015 in Bagdad een visum voor Spanje aanvraagde en nadien ook kreeg (zie bijlage I in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit uw reacties op de vragen tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt duidelijk dat u niet ontkent zo'n Spaans visum te hebben gekregen (zie CGVS M, p. 17, 21). U plaatst de visumaanvraag echter in april en brengt die in verband met de ontvoering van uw zoon (zie CGVS M, p. 21). Dat jullie Irak zouden hebben verlaten door de ontvoering van uw zoon in april wordt dus manifest tegensproken door uw visumaanvraag in februari, meer dan een maand voor de ontvoering.

Uit de twee bovenstaande punten blijkt reeds dat jullie 'ontvoeringsrelaas' lijdt onder de problemen in jullie 'reiswegrelaas'. Verder zijn er de volgende twee punten die de aannemelijkheid van uw reisweg op zich ondergraven.

Ten eerste is het merkwaardig dat jullie over vier authentieke paspoorten beschikken en die ook voorleggen, maar dat jullie die paspoorten niet gebruikten om naar Europa te reizen. De smokkelaar maakte valse paspoorten voor jullie en daarin werd het Spaans visum geplaatst (zie CGVS M, p. 12). Dit is echter vreemd. Men gebruikt immers valse paspoorten om elementen van de eigen identiteit achter te houden omdat die op een of andere manier het reizen zouden verhinderen. U echter vroeg volgens de visumdatabase een visum aan onder dezelfde naam en geboortedatum als op uw authentieke paspoort. De geboorteplaats verschilt in uw geval – Bagdad in plaats van Najaf, (zie bijlage I) – en de foto's erin zouden niet van jullie zijn maar wel op jullie lijken (zie CGVS V, p. 8). Zo is het niet meteen duidelijk wat er gewonnen werd met het gebruik van deze valse paspoorten. De nadelen zijn echter wel duidelijk: je reist met een vals document waar je onderweg op betrapt kan worden en men mag er van uit gaan dat dit veel kost. Daarom werd u herhaaldelijk gevraagd waarom jullie valse paspoorten gebruikten, maar u kon dit nooit uitleggen (zie CGVS M, p. 12-13). Wanneer uw vrouw naar deze zelfde kwestie werd gevraagd antwoordde zij dat u de smokkelaar niet vertelde van jullie eigen paspoorten (zie CGVS V, p. 7-8). Zelf stelde u echter duidelijk dat de smokkelaar wel van jullie paspoorten op de hoogte was (zie CGVS M, p. 21). De zaak kan niet worden uitgeklaard omdat u de bewuste paspoorten niet voorlegt. U beweert dat die in Barcelona werden teruggenomen door de smokkelaar (zie CGVS M, p. 12). Gezien uw zeer gebrekkige algehele geloofwaardigheid en gezien al de cruciale gegevens aangaande uw reisweg en uw recente verblijfplaatsen die nu verborgen blijven kan men deze bewering echter niet zonder meer als aannemelijk beschouwen. Het ontbreken van de paspoorten waarmee jullie reisden wordt een significant element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ten tweede was uw vrouw tijdens haar voorbereidend gehoor op DVZ opvallend inconsistent over hoe jullie van Irak naar Turkije reisden. Ze kon namelijk niet duidelijk stellen of jullie per auto of vliegtuig naar Turkije reisden (zie vragenlijst DVZ (L.H.W.W.), dd 27/08/2015, vragen 33 en 34). Dit zocht zij aan het begin van haar gehoor op het CGVS toe te lichten door te zeggen dat ze werd afgeraden te vertellen dat jullie per vliegtuig kwamen (zie CGVS V, p. 2). Dat zij doelbewust en voorbereid specifiek de vliegtuigreis zou willen verbergen lijkt echter onwaarschijnlijk aangezien ze zeer slordig omging met wat ze toen zei: de ene keer per bus, de andere keer per vliegtuig. Dit lijkt eerder een slordige inconsistentie die gebeurde omdat uw vrouw verklaringen aan het afleggen was over jullie reisweg die niet correspondeerden met de werkelijkheid zoals zij die zelf meemaakte. U vergoelijkte dit door te stellen dat ze deze dingen zei uit angst, maar het is, opnieuw, niet dienstig te stellen dat men uit angst spontaan zaken gaat verzinnen in plaats van de waarheid te vertellen (zie CGVS M, p. 21-22).

De bovenstaande bevindingen in acht genomen moet gezegd dat zich meerdere problemen stellen wat betreft de geloofwaardigheid van uw reisweg.

Dit is relevant omdat dit een van de episodes van uw vluchtrelaas is en omdat het belangrijk is dat u een klare kijk op uw situatie geeft om het CGVS in staat te stellen uw zaak correct te beoordelen.

Uit het geheel van de bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren: de badge voor de Amerikaanse basis ondersteunt uw werk daar, wat niet in vraag wordt gesteld. De krant en de twee perskaarten werden hierboven reeds besproken en ondersteunen slechts in zeer beperkte mate uw werk als journalist. Jullie paspoorten ondersteunen jullie identiteit, een element dat het CGVS op zich niet in vraag stelt. Ze kunnen echter niet uw reisweg of recente verblijfplaatsen ondersteunen aangezien deze bewuste paspoorten niet gebruikt werden op jullie reis naar België. Jullie huwelijksakte ondersteunt jullie onderlinge relatie en jullie woonkaart ondersteunt jullie woonplaats, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen geven jullie religies op zoals jullie beweren in jullie relaas, dus u en uw kinderen als christen en uw echtgenote als moslim. U legt van deze documenten echter slechts kopies voor. Die hebben dus een stuk minder bewijswaarde dan originele stukken. Aansluitend dient hieraan te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage A in de blauwe map toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en de identiteit van een Iraakse asielaanvraagster. Wanneer dan blijkt dat, zoals hogerop besproken, de door u voorgelegde documenten ongeloofwaardige elementen van uw asielaanvraag ondersteunen, namelijk jullie religie, moet men er van uit gaan dat het niet om authentieke documenten gaat. Bovendien is het tekenend dat u deze documenten pas voorlegde nadat u hier tijdens uw gehoor op het CGVS naar werd gevraagd (zie CGVS M, p. 17). U stelde dat tot dan toe niemand daarnaar had gevraagd en dat u niet wist dat die nodig waren (zie CGVS M, p. 17). Het is echter niet ernstig te stellen dat u niet zou weten dat uw identiteitsdocumenten belangrijk zijn wanneer u asielaanvraag doet, zeker wanneer men in acht neemt dat u wel degelijk een reeks andere documenten bij u had om uw relaas te staven. Daaruit blijkt immers dat u zich wel degelijk bewust was van het belang uw relaas te staven met documenten. Het lijkt er bijgevolg sterk op dat u deze documenten initieel niet voorlegde omdat zij uw werkelijke religie zouden aantonen, hetgeen uw relaas zou tegenspreken. Toen u er op uw gehoor naar gevraagd werd legde u slechts kopies van 'deze documenten' neer waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Vanzelfsprekend schaadt dit uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraagster ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten.

Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van W.L. (verzoekster) als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 9 september 1976 in Bagdad. U bezit de Arabische nationaliteit, bent Arabische van etnie en soennitisch moslim van religie. U heeft een broer en drie zussen. U trouwde in 2009 met uw man, (H.F.A.A.-F.) (O.V.: 8.078.723; CGVS: 15/15356) en u kreeg met hem twee kinderen. Hij is christen. Uw man en kinderen kwamen samen met u naar België. Met uw echtgenoot woonde u in Karradat Maryam.

Na de val van het regime van Saddam Hussein begon uw man te werken op een Amerikaanse basis als supervisor in de keuken. In 2007 kwam hij hierdoor echter in de problemen: zijn auto werd een keer onder vuur genomen toen hij op een dag zijn werk verliet, en een buur verwittigde hem dat zijn naam op een lijst van al-Qaeda stond van mensen die met de Amerikanen werkten. Hierna besloot hij zijn werk op de basis stop te zetten. Kort nadat hij was gestopt werd hij een keer met zijn auto tegengehouden. Mannen schoten op de grond om hem bang te maken en vervolgens stalen ze zijn auto.

Sinds de val van het regime van Saddam Hussein begon hij eveneens als journalist voor een drietal kranten te werken.

In 2012 of 2013 kregen jullie sms-berichten waarin jullie bedreigd werden en uitgescholden voor rafida, een beschimpende term voor sjiieten, of christenen.

Op 15 maart 2015 werd uw zoon Fadhil ontvoerd uit uw straat. De ontvoerders vroegen losgeld en uiteindelijk konden ze tevreden gesteld worden met USD 65.000. Jullie verzamelden dit bedrag door jullie auto's en juwelen te verkopen. Nadat jullie het losgeld achterlieten op de plaats die de ontvoerders noemden, werd jullie zoon vrijgelaten. Hij had zo'n week vastgezet en was mishandeld. Hierna besloten jullie het land te verlaten.

Op 5 juni 2016 reisden jullie per vliegtuig legaal naar Turkije. Vervolgens vlogen jullie met jullie eigen paspoorten maar valse visums naar Barcelona, van waar jullie verder reisden naar België. Hier kwamen jullie op 13/06/2015 aan en op 15/06/2015 dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van jullie relaas legden jullie de volgende documenten voor: jullie woonstkaart, jullie huwelijksakte, de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenoot en uw twee kinderen, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw echtgenoot, twee perskaarten, een badge van de Amerikaanse basis, een krant waarin artikels van uw echtgenoot staan, foto's van uw echtgenoot met uw kinderen in een kerk en een omslag van DHL.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het CGVS het volgende:

Doorheen uw relaas vermeldde u een reeks problemen die zich voordeden tussen 2007 en 2015 en waaraan verscheidene oorzaken ten grond lagen. Het gaat over de volgende gebeurtenissen: in 2007 kreeg u bedreigingen, werd uw auto een keer beschoten toen u de basis waar u werkte verliet, zag u dat uw naam op een lijst van collaborateurs verscheen die door al-Qaeda was opgemaakt, u werd met uw auto tegengehouden, geïntimideerd en uw auto werd vervolgens gestolen (zie gehoorverslag CGVS (H.F.A.a.-F.) dd. 20/11/2015 [M], p. 4, 16 en zie gehoorverslag CGVS (L.H.W.W.) dd. 20/11/2015 [V], p. 10). De oorzaak van deze incidenten legt u bij uw werk op de Amerikaanse basis en uw werk als journalist (zie CGVS M, p. 4, 16).

In 2009 – dit was nog voor uw huwelijk – werd uw familie uit de wijk Jihad verdreven door, zo vermoedt u, militanten van al-Qaeda. Zij dwongen jullie te vertrekken omdat jullie christenen zijn en omdat u journalist bent (zie CGVS M, p. 4, 19). U heeft geen weet van een reden waarom ze precies op dat moment toesloegen en niet eerder of later (zie CGVS, p. 19).

Vervolgens kreeg u vanaf 2012 of 2013 dreig-sms'en waarin jullie verweten werd christenen of rafida - een pejoratieve term voor sjiieten - te zijn (zie CGVS M, p. 18). Het gerecht wilde u in deze zaak niet helpen (zie CGVS M, p. 18-19).

Ten slotte werd in maart 2015 uw zoon ontvoerd (zie CGVS M, p. 18, 19 en zie CGVS V, p. 11). U stelt dat uw zoon ontvoerd werd omdat u christen bent, omdat u journalist bent en omdat u vroeger op die Amerikaanse basis werkte (zie CGVS M, p. 16). Uw echtgenote legt de reden in hoofdzaak bij uw werk als journalist (zie CGVS V, p. 12).

Samengevat vinden al jullie problemen doorheen de jaren volgens jullie hun oorsprong in uw werk op de Amerikaanse basis, uw werk als journalist, uw christen-zijn en eventueel uw sjiit-zijn. De aannemelijkheid van de oorzaken van uw problemen is uiteraard cruciaal voor de aannemelijkheid van die bewuste problemen. Deze achterliggende oorzaken worden daarom hier verder besproken.

Uw werk op de Amerikaanse basis wordt in deze huidige beslissing op zich niet in twijfel getrokken. Dat u hierdoor betekenisvolle problemen zou hebben ondervonden is echter niet zonder meer aannemelijk. Ten eerste moet er in deze context op gewezen worden dat de aard van uw job niet bijzonder gevoelig was. U superviseerde er het keukenpersoneel en zag toe op hygiëne (zie CGVS M, p. 8, 9, 15-16). U was dus hoegenaamd niet betrokken bij activiteiten tegen lokale militanten. Ten tweede moet worden vastgesteld dat u geen enkel document ter ondersteuning van de incidenten van die tijd voorlegt. Dit betekent dat men u hierover op uw woord moet nemen. Daarbij stelt zich dan het probleem dat uw geloofwaardigheid in het algemeen sterk geschaad is door uw verdere relaas. Waarom dit zo is wordt verder uitgebreid besproken. Hier volstaat te stellen dat u de problemen van die tijd onvoldoende aantoonde. Ten derde kan hier aan worden toegevoegd dat u nog vele jaren in Irak bleef nadat u met uw werk op de basis stopte. U stopte daar immers in 2007 (zie CGVS M, p. 9), maar u verliet Irak pas op 5 juni 2015 (zie CGVS M, p. 12). In zoverre u al problemen ondervond ten gevolge van uw job op de basis, moet hier in elk geval uit geconcludeerd worden dat deze van slechts zeer beperkte betekenis kunnen zijn geweest in de periode nadien.

Dat u op een bepaald moment als journalist werkte wordt evenmin in vraag gesteld in deze beslissing. Wanneer dat was en wat de aard van uw journalistiek werk was is echter niet duidelijk. Voor uw relaas is het juist van uitermate groot belang dat de aard en periode van uw journalistiek werk volledig duidelijk en aannemelijk zijn. U geeft dit immers als een van de voornaamste redenen voor al uw problemen tussen 2007 en 2015 (zie CGVS M, p. 4, 16, 19) en uw vrouw stelt dat dit de hoofdreden van jullie problemen was (zie CGVS V, p. 10, 12). U beweerde als journalist te werken vanaf 2003 tot uw vertrek uit Irak, 2015 dus (zie CGVS M, p. 9). U zou voor drie kranten geschreven hebben (zie CGVS M, p. 9) en een van uw belangrijkste onderwerpen was corruptie binnen de financiële diensten in Irak (zie CGVS M, p. 17, 23, 24). Van een journalist kan men vanzelfsprekend uitgebreide documentatie verwachten om zijn werkzaamheden aan te tonen. Hij publiceert immers in openbare media. De bewijsstukken die u voorlegt zijn echter heel beperkt: een enkele krant van 2013 waarin twee artikels van u zouden staan, en twee perskaarten (zie CGVS M, p. 14-15, 17). Dat u precies die krant voorlegt en geen andere of veel meer is bevreemdend. U beweerde dat uw broer contact opnam met collega's en vrienden van u en dit is wat hij kon krijgen (zie CGVS M, p. 17). Als men de lijn van uw relaas volgt en er dus van uit gaat dat schrijven voor kranten gedurende bijna tien jaar een significant deel van uw dagelijks werk was, dan spreekt het voor zich dat u zelf over stapels voorbeelden zou moeten beschikken, dat ook uw familieleden hier logischerwijze iets over zouden kunnen opduiken en dat in elk geval de kranten waarvoor u schreef alles in hun archieven zouden moeten hebben zodat uw familieleden dit allemaal gemakkelijk zouden kunnen terugvinden. Het is dus niet aanvaardbaar dat u slechts een enkele krant zou kunnen voorleggen. Bovendien moet opgemerkt worden dat u een krant voorlegde waaruit helemaal niet blijkt dat u over gevoelige onderwerpen schreef die u in de problemen zouden kunnen brengen. In de krant staan namelijk twee artikels van uw hand, een over cultuur in het Zuiden van Irak en een artikel over hoe Irak niet meer onder het zevende hoofdstuk van het VN-Handvest viel (zie CGVS M, p. 14-15). Het eerste is onschuldig en het tweede is louter feitelijk en gaat niet over een gevoelige Iraakse kwestie. Dat u enkel deze krant van meer dan twee jaar geleden voorlegde doet vermoeden dat er niet veel meer is. Indien u werkelijk een aantal controversiële artikels publiceerde mag men immers verwachten dat u die zou voorleggen. Verder werd uw naam, de variaties zoals die in de krant en op de perskaart voorkomen, op het internet gezocht (zie bijlage M in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier, en vergelijk met de voorgelegde documenten), maar er werden geen links gevonden die over u handelden.

Aansluitend zijn de perskaarten die u voorlegde problematisch. De eerste, geldig van 2013 tot 2014, ziet er qua vorm heel degelijk uit en de Engelse kant bevat niet te veel schrijffouten tegen het Engels. Wel valt hier op dat uw job hierop beschreven staat als editor (zie CGVS M, p. 23), niet als schrijver of journalist. U beweert dat er geen verschil is tussen die termen (zie CGVS M, p. 23). Er is echter wel een relevant verschil, dat hoeft geen betoog. De tweede kaart, geldig van 2014 tot 2015 is een stuk problematischer.

Deze bevat geen watermerk, de afdruk staat slordig gepositioneerd op de kaart en ze staat vol met Engelse taalfouten: 'journalistic' voor journalistic, 'neam' voor name, 'tittile job' voor job title, 'number' voor member en er staat release date en effective date op terwijl het eigenlijk gaat om date of issue en expiry date gaat. Bovendien is de gegeven titel van de job 'a number of a public body', oftewel a member of a public body nietszeggend wegens heel algemeen en bij job position, waar men uw werkplaats zou verwachten of eventueel uw positie binnen de organisatie, staan uw geboortedatum en geboorteplaats. Deze kaart is van een dusdanig ondermaatse kwaliteit dat men niet anders kan dan aan

de echtheid ervan te twijfelen. Men moet dus concluderen dat deze perskaarten de geloofwaardigheid van uw relaas eerder ondergraven dan ondersteunen.

Samengevat: dat u ooit voor een krant hebt geschreven kon u aannemelijk maken. Dat u dat vaak deed, dat u dat al lang deed en ook nog de laatste jaren, en dat u over gevoelige onderwerpen schreef waardoor u potentieel in de problemen zou kunnen geraken, is echter niet overtuigend.

Uw bewering christen te zijn, de derde oorzaak van uw problemen, kan absoluut niet overtuigen. Doorheen het gehoor werd u veelvuldig gevraagd naar evidente kennis over het christendom. Dit waren zaken die elke praktiserende christen, wat ook u beweert te zijn (zie CGVS M, p. 3), dient te weten. U kon op dusdanig veel van deze vragen geen antwoord geven, dat u uw geloof niet aannemelijk kon maken.

Zo werd u gevraagd wat de onderdelen van een misviering waren. Die bestaat immers uit een paar onderdelen die over de hele wereld gelijk zijn: enkele lezingen en een communie bijvoorbeeld (zie bijlage B in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Tweemaal begreep u deze vraag echter niet en een derde keer antwoordde u er niet op (zie CGVS M, p. 10). Vervolgens werd u specifiek gevraagd naar wat het belangrijkste onderdeel van een misviering was. Een eerste keer antwoordde u hierop dat het gebed belangrijk was, hetgeen heel vaag is en geen correct antwoord op de vraag (zie CGVS M, p. 10). Een tweede keer antwoordde u dat de naam van Jezus werd vermeld (zie CGVS M, p. 10), wat nog steeds geen antwoord op de vraag was en uitermate oppervlakkig. Vervolgens werd u specifiek gevraagd naar iets dat met eten te maken had, waarop u antwoordde dat men een soort eten bracht, iets wit. U kende de naam ervan echter niet, wist niet wat het was en u vroeg u ook niet af wat het was (zie CGVS M, p. 10-11). Gevraagd naar de betekenis ervan zei u dat u in de kerk hoorde dat het 'brood van Jezus' was (zie CGVS M, p. 11). Gegeven dat brood zo centraal staat in een misviering (zie bijlage B), kan het niet overtuigen dat u als christen dit niet op eigen initiatief zou kunnen noemen als een van de onderdelen van een misviering of dat u het 'een soort eten' of 'iets wit' zou noemen in plaats van de juiste term te gebruiken. De uiterst vage bewoordingen die u gebruikt duiden erop dat u dit beschouwt als iets dat volkomen los van u staat, een bevinding die niet ongedaan gemaakt kan worden doordat u het uiteindelijk nog heeft over 'brood van Jezus'.

Wat feestdagen betreft noemde u Kerstmis (zie CGVS M, p. 11). Vervolgens werd u vijfmaal gevraagd naar andere feestdagen en specifiek naar het andere grote belangrijke feest, in feite het belangrijkste, in het christendom. U kon slechts nieuwjaar noemen, wat geen christelijk feest is, en een feestdag op 15 december (zie CGVS M, p. 11), maar geen Pasen. Nochtans staat dit absoluut centraal in het kerkelijk jaar (zie bijlage C in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Aansluitend kon u zeggen dat Jezus aan het kruis stierf, maar niet dat hij in de christelijke traditie nadien herrees, hoewel u drie keer gevraagd werd wat er de dagen na zijn kruisiging gebeurde (zie CGVS M, p. 13).

Verder werd u naar het aantal metgezellen van Jezus gevraagd en u zei drie, niet twaalf, het aantal dat in de christelijke traditie wordt gehanteerd (zie bijlage D in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Vermoedelijk doelt u met 'drie' op de 'heilige Drievuldigheid' (zie bijlage L in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier), maar in dat geval zou Jezus uiteraard twee en geen drie metgezellen hebben, gezien hij zelf deel van die Drievuldigheid uitmaakt.

Vervolgens kon u geen namen noemen van de schrijvers van de vier evangeliën (zie CGVS M, p. 14), nochtans elementair aangezien dit de voornaamste bron is over het leven van Jezus (zie bijlagen E en F in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier).

Ook kende u het Arabische equivalent van de term 'sacrament' niet en kon u niet verklaren wat een sacrament is (zie CGVS M, p. 14).

Naast al deze hiaten in uw kennis wijst ook uw taalgebruik erop dat u niet vertrouwd bent met het christelijk geloof. Zo zegt u dat de pastoor uw kinderen heeft 'gewassen', in plaats van 'gedoopt' (zie CGVS M, p. 8 en zie bijlage G in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Ook werd u gevraagd naar de term voor de 'tafel' op een foto van u in een kerk die u voorlegde. U noemde dit een tafel, niet het Arabische equivalent van 'altaar' (zie CGVS M, p. 13).

Vervolgens kende u ook het Arabische equivalent van de term 'leerlingen' niet (zie CGVS M, p. 13 en zie bijlage D).

Wanneer men al het bovenstaande in beschouwing neemt, moet worden geconcludeerd dat u blijkbaar vaagweg vertrouwd bent met enkele elementen van het christendom – eventueel via uw moeder die christen zou zijn (zie CGVS M, p. 3) – maar daarnaast zijn er zoveel elementaire dingen van het christelijk geloof die u niet weet, waardoor het absoluut niet kan overtuigen dat u een praktiserend christen bent.

Dit wordt verder ondersteund door jullie beider beweringen aangaande jullie huwelijk. Zoals jullie de situatie schetsen bent u, als officieel geregistreerde christelijke man (zie CGVS M, p. 3, 8), officieel getrouwd met een moslimvrouw (zie CGVS M, p. 7, 8). Volgens de Iraakse wetgeving mag dit echter niet (zie bijlage H in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Jullie werden beiden met dit probleem geconfronteerd (zie CGVS M, p. 4, 7 en zie CGVS V, p. 6, 13), maar jullie hielden aan

jullie versie van de feiten vast en stelden dat er geen probleem was. Jullie huwelijksituatie zou een stuk logischer en aannemelijker zijn indien u ook moslim was. Dan zouden zich immers geen problemen stellen. Waarschijnlijk is dit ook zo aangezien uw bewering christen te zijn niet kan overtuigen. Jullie identiteitsdocumenten ondersteunen op zich jullie relaas aangezien zij u en uw kinderen als christenen aanduiden. Zij hebben echter slechts heel beperkte bewijswaarde zoals hieronder wordt besproken.

De drie oorzaken die aan de oorsprong van jullie problemen zouden liggen werden hierboven besproken en samengevat zijn dit de bevindingen: het is niet aannemelijk dat uw werk in de Amerikaanse basis nog relevant zou zijn voor uw huidige situatie, u kon niet overtuigen dat uw werk als journalist zou leiden tot problemen, het is niet geloofwaardig dat u christen bent. De geloofwaardigheid van de door jullie verhaalde problemen wordt dus onherstelbaar ondergraven bij gebrek aan geloofwaardige aanleiding ertoe. Specifiek is dit problematisch voor de aannemelijkheid van jullie verdrijving uit de Jihad-wijk, de dreig-sms'en en de ontvoering van uw zoon. Verder dient hier ook gesteld dat de manifeste ongeloofwaardigheid van uw beweerde christelijke geloof uw algemene geloofwaardigheid sterk schaadt.

Naast het feit dat de veronderstelde aanleiding tot de ontvoering van uw zoon niet aannemelijk is, doen zich ook de volgende problemen voor wanneer men kijkt naar de ontvoering in combinatie met jullie beweerde vertrek uit Irak.

Ten eerste is er de kwestie van wanneer jullie het geld verzamelden om jullie zoon te kunnen vrijkopen. U vertelde dat jullie jullie auto's en juwelen verkochten nadat jullie zoon werd ontvoerd om de USD 65.000 te verzamelen (zie CGVS M, p. 19, 22). Uw vrouw echter verklaarde dat jullie het goud al verkochten voor de ontvoering en dat jullie ook al eerder van plan waren de auto's te verkopen. Dit om jullie reeds geplande reis te financieren (zie CGVS V, p. 9, 12). Geconfronteerd met deze inconsistentie verklaarde u dat wat uw vrouw zei fout is en dat zij foute dingen zegt omdat ze bang is (zie CGVS M, p. 22). Het is echter niet dienstig te stellen dat mensen dingen beginnen te verzinnen wanneer ze bang zijn. De angst of zenuwachtigheid van uw vrouw is dus geen verschoning. Deze onderlinge tegenstrijdigheid ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van jullie relaas en plaatst uiteraard vraagtekens bij het oorzakelijk verband tussen de ontvoering en jullie vertrek.

Ten tweede bleek uit de databank van Europese visumaanvragen dat u op 4 februari 2015 in Bagdad een visum voor Spanje aanvraagde en nadien ook kreeg (zie bijlage I in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit uw reacties op de vragen tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt duidelijk dat u niet ontkent zo'n Spaans visum te hebben gekregen (zie CGVS M, p. 17, 21). U plaatst de visumaanvraag echter in april en brengt die in verband met de ontvoering van uw zoon (zie CGVS M, p. 21). Dat jullie Irak zouden hebben verlaten door de ontvoering van uw zoon in april wordt dus manifest tegensproken door uw visumaanvraag in februari, meer dan een maand voor de ontvoering.

Uit de twee bovenstaande punten blijkt reeds dat jullie 'ontvoeringsrelaas' lijdt onder de problemen in jullie 'reiswegrelaas'. Verder zijn er de volgende twee punten die de aannemelijkheid van uw reisweg op zich ondergraven.

Ten eerste is het merkwaardig dat jullie over vier authentieke paspoorten beschikken en die ook voorleggen, maar dat jullie die paspoorten niet gebruikten om naar Europa te reizen. De smokkelaar maakte valse paspoorten voor jullie en daarin werd het Spaans visum geplaatst (zie CGVS M, p. 12). Dit is echter vreemd. Men gebruikt immers valse paspoorten om elementen van de eigen identiteit achter te houden omdat die op een of andere manier het reizen zouden verhinderen. U echter vroeg volgens de visumdatabase een visum aan onder dezelfde naam en geboortedatum als op uw authentieke paspoort. De geboorteplaats verschilt in uw geval – Bagdad in plaats van Najaf, (zie bijlage I) – en de foto's erin zouden niet van jullie zijn maar wel op jullie lijken (zie CGVS V, p. 8). Zo is het niet meteen duidelijk wat er gewonnen werd met het gebruik van deze valse paspoorten. De nadelen zijn echter wel duidelijk: je reist met een vals document waar je onderweg op betrapt kan worden en men mag er van uit gaan dat dit veel kost. Daarom werd u herhaaldelijk gevraagd waarom jullie valse paspoorten gebruikten, maar u kon dit nooit uitleggen (zie CGVS M, p. 12-13). Wanneer uw vrouw naar deze zelfde kwestie werd gevraagd antwoordde zij dat u de smokkelaar niet vertelde van jullie eigen paspoorten (zie CGVS V, p. 7-8). Zelf stelde u echter duidelijk dat de smokkelaar wel van jullie paspoorten op de hoogte was (zie CGVS M, p. 21). De zaak kan niet worden uitgeklaard omdat u de bewuste paspoorten niet voorlegt. U beweert dat die in Barcelona werden teruggenomen door de smokkelaar (zie CGVS M, p. 12).

Gezien uw zeer gebrekkige algehele geloofwaardigheid en gezien al de cruciale gegevens aangaande uw reisweg en uw recente verblijfplaatsen die nu verborgen blijven kan men deze bewering echter niet zonder meer als aannemelijk beschouwen. Het ontbreken van de paspoorten waarmee jullie reisden wordt een significant element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Ten tweede was uw vrouw tijdens haar voorbereidend gehoor op DVZ opvallend inconsistent over hoe jullie van Irak naar Turkije reisden. Ze kon namelijk niet duidelijk stellen of jullie per auto of vliegtuig naar Turkije reisden (zie vragenlijst DVZ (L.H.W.W.), dd 27/08/2015, vragen 33 en 34). Dit zocht zij aan het begin van haar gehoor op het CGVS toe te lichten door te zeggen dat ze werd afgeraden te vertellen dat

jullie per vliegtuig kwamen (zie CGVS V, p. 2). Dat zij doelbewust en voorbereid specifiek de vliegtuigreis zou willen verbergen lijkt echter onwaarschijnlijk aangezien ze zeer slordig omging met wat ze toen zei: de ene keer per bus, de andere keer per vliegtuig. Dit lijkt eerder een slordige inconsistentie die gebeurde omdat uw vrouw verklaringen aan het afleggen was over jullie reisweg die niet correspondeerden met de werkelijkheid zoals zij die zelf meemaakte. U vergoelijkte dit door te stellen dat ze deze dingen zei uit angst, maar het is, opnieuw, niet dienstig te stellen dat men uit angst spontaan zaken gaat verzinnen in plaats van de waarheid te vertellen (zie CGVS M, p. 21-22).

De bovenstaande bevindingen in acht genomen moet gezegd dat zich meerdere problemen stellen wat betreft de geloofwaardigheid van uw reisweg. Dit is relevant omdat dit een van de episodes van uw vluchtrelaas is en omdat het belangrijk is dat u een klare kijk op uw situatie geeft om het CGVS in staat te stellen uw zaak correct te beoordelen.

Uit het geheel van de bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren: de badge voor de Amerikaanse basis ondersteunt uw werk daar, wat niet in vraag wordt gesteld. De krant en de twee perskaarten werden hierboven reeds besproken en ondersteunen slechts in zeer beperkte mate uw werk als journalist. Jullie paspoorten ondersteunen jullie identiteit, een element dat het CGVS op zich niet in vraag stelt. Ze kunnen echter niet uw reisweg of recente verblijfplaatsen ondersteunen aangezien deze bewuste paspoorten niet gebruikt werden op jullie reis naar België. Jullie huwelijksakte ondersteunt jullie onderlinge relatie en jullie woonkaart ondersteunt jullie woonplaats, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen geven jullie religies op zoals jullie beweren in jullie relaas, dus u en uw kinderen als christen en uw echtgenote als moslim. U legt van deze documenten echter slechts kopies voor. Die hebben dus een stuk minder bewijswaarde dan originele stukken. Aansluitend dient hieraan te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage A in de blauwe map toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak. Iraakse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Iraakse asielzoeker. Wanneer dan blijkt dat, zoals hogerop besproken, de door u voorgelegde documenten ongeloofwaardige elementen van uw asielrelaas ondersteunen, namelijk jullie religie, moet men er van uit gaan dat het niet om authentieke documenten gaat. Bovendien is het tekenend dat u deze documenten pas voorlegde nadat u hier tijdens uw gehoor op het CGVS naar werd gevraagd (zie CGVS M, p. 17). U stelde dat tot dan toe niemand daarnaar had gevraagd en dat u niet wist dat die nodig waren (zie CGVS M, p. 17). Het is echter niet ernstig te stellen dat u niet zou weten dat uw identiteitsdocumenten belangrijk zijn wanneer u asiel aanvraagt, zeker wanneer men in acht neemt dat u wel degelijk een reeks andere documenten bij u had om uw relaas te staven. Daaruit blijkt immers dat u zich wel degelijk bewust was van het belang uw relaas te staven met documenten. Het lijkt er bijgevolg sterk op dat u deze documenten initieel niet voorlegde omdat zij uw werkelijke religie zouden aantonen, hetgeen uw relaas zou tegenspreken. Toen u er op uw gehoor naar gevraagd werd legde u slechts kopies van 'deze documenten' neer waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Vanzelfsprekend schaadt dit uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is.

UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de

veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève opgenomen criteria. Tevens geven zij enkele theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Omtrent het werk van verzoeker voor de Amerikanen, betogen verzoekende partijen:

“Wat betreft het werk op de Amerikaanse basis acht het CGVS het vreemd dat eerste verzoeker nog vele jaren in IRAK bleef nadat hij zijn tewerkstelling stopte. Er wordt gesuggereerd dat indien de problemen van eerste verzoeker ingevolge zijn werk zeer ernstig waren, dat hij IRAK al reeds lang zou hebben verlaten en niet pas in 2015. Eerste verzoeker vermeldde echter in zijn gehoor dat hij in 2009 besloot om te verhuizen naar Karradat Maryam om de problemen ten gevolge van zijn werk te ontvluchten en hij zette zijn werk ook meteen stop. Het dient te worden benadrukt dat iemand de beslissing om zijn land te verlaten niet zomaar lichtzinnig neemt. Bovendien gaat het om diverse ernstige problemen dewelke samen een niveau van 'vervolging' in de zin van de Conventie van Genève uitmaken. Pas nadat de zoon van eerste verzoeker erbij werd betrokken dat eerste verzoeker beseftte dat de enige oplossing erin bestond om het land te verlaten. De ontvoering van diens zoon vond plaats in maart 2015 waarna eerste verzoeker als het nodige in gereedheid bracht om het vertrek voor te bereiden en reeds in juni 2015 verliet het gezin het land.”

Ter staving van zijn recente journalistieke activiteiten, voegt verzoeker een krantenartikel van zijn hand bij het verzoekschrift. Dit werd op 11 februari 2015 gepubliceerd in de politiek getinte krant Al-Nukhba. Verzoeker uit in het artikel kritiek inzake de immigratieproblematiek in Najaf. Hieruit blijkt de gevoeligheid van zijn journalistiek werk. Hierdoor is het aannemelijk dat verzoeker recent over gevoelige onderwerpen schreef.

Wat betreft de perskaarten, doen verzoekende partijen gelden:

“Vervolgens is het CGVS van mening dat de perskaarten die eerste verzoeker voorlegde problematisch zijn. De eerste kaart ziet er heel degelijk uit, terwijl de tweede kaart geen watermerk bevat, de afdruk slordig gepositioneerd staat en de kaart ook vol met Engelse taalfouten staat. Deze tweede kaart is volgens het CGVS van een dusdanig ondermaatse kwaliteit dat men niet anders zou kunnen dan aan de echtheid ervan te twijfelen. Eerste verzoeker wenst hier toe te verduidelijken dat zijn perskaart jaarlijks moest vernieuwd worden en dat de overkoepelende organisatie Al-Qithara in 2014 uit besparingsoverwegingen besloot om deze kaarten bij een andere drukkerij te laten drukken. Die besparing bracht echter met zich mee dat de kaarten van een veel mindere kwaliteit waren dan voorheen. De organisatie Al-Qithara bevestigt per schrijven dd. 21 februari 2016 dat eerste verzoeker bij hen tewerkgesteld was als freelance journalist en bovendien wordt ook geconfirmeerd dat in 2014 de perskaarten inderdaad door een andere (goedkopere) drukkerij werden gedrukt (stuk 4).”

Aangaande hun paspoorten, voeren verzoekende partijen aan:

“Het CGVS heeft het verder zeer moeilijk met het feit dat eerste verzoeker en diens gezin over vier authentieke paspoorten beschikken, maar toch gebruik maakten van valse paspoorten om naar BARCELONA te reizen. Eerste verzoeker benadrukte echter meerdere keren tijdens zijn gehoor dat dit was omdat de smokkelaar dit zo wenste (zie p. 12, 13 en 21 gehoorverslag in administratief dossier). Deze verklaring wordt door het CGVS niet geloofwaardig geacht, doch verzoekers blijven uitdrukkelijk stellen dat zij gebruikt maakten van valse paspoorten omdat de smokkelaar dit hen zo gebod. Het

spreekt voor zich dat een vluchteling geen eisen heeft te stellen aan een smokkelaar en dat deze laatste zal bepalen hoe alles dient te verlopen. Verzoekers stelden er zich dan ook geen vragen bij op het moment van het vertrek, aangezien dit het laatste van hun zorgen was gelet op hun ernstige problemen in het land van herkomst. Bovendien stelt de interviewer dat hij gelooft dat verzoekers het vliegtuig namen vanuit TURKIJE. Er is echter geen Schengenvisum terug te vinden in het authentiek paspoort van verzoekers dus de enige mogelijkheid is dat zij effectief met valse paspoorten hebben gereisd op instructie van de smokkelaar waarin dit visum werd aangebracht.”

De data van de visa werden geregeld door de smokkelaar buiten toedoen van verzoeker. Bijgevolg mag hieruit geen negatief element worden afgeleid.

Verder stellen verzoekende partijen omtrent de ontvoering van hun zoon:

“Tot slot is het van belang om te benadrukken dat de ontvoering van de zoon van verzoekers de hoofdrede vormt waarom zij IRAK hebben verlaten. Omtrent deze ontvoering werden door het CGVS geen tegenstrijdigheden opgemerkt en in de beslissing wordt deze ontvoering nooit expliciet in twijfel getrokken. Verzoekers verwijzen daarenboven naar het feit dat de ontvoeringen zijn toegenomen in BAGDAD en dat er volgens het Iraaks ministerie van Binnenlandse Zaken niet minder dan zes mensen per dag worden ontvoerd in BAGDAD (stuk 5). Door verzoekers wordt bijgevolg zeer aannemelijk gemaakt dat de ontvoering van hun zoon effectief heeft plaatsgevonden en dat zij daarom vrezen om terug te keren naar hun land van herkomst.”

Verzoekster bevestigt voorts dat zij zich op de asielmotieven van verzoeker beroept.

2.1.2. Ter staving van voorgaand betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift: een krantenartikel van verzoeker (bijlage 3), een attest van de organisatie Al-Qithara van 21 februari 2016 (bijlage 4) en informatie over het voorkomen van ontvoeringen in Irak (bijlage 5).

2.1.3. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen door middel van een aanvullende nota een aantal krantenartikelen van de hand van verzoeker neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Tevens worden van deze krantenartikelen ter terechtzitting de originelen getoond.

2.2.1. Verzoekende partijen stellen in de periode 2007-2015 een aantal problemen te hebben gekend. Zij geven hiervoor drie oorzaken, met name verzoekers voormalige werkzaamheden voor de Amerikanen, verzoekers journalistieke activiteiten en verzoekers geloof.

Dat verzoekers voormalige werkzaamheden voor de Amerikanen en de hieruit voortgevloeide problemen in 2007 mee aan de basis zouden hebben gelegen van de problemen die zich in 2015 nog zouden hebben voorgedaan, mede zouden hebben geleid tot het vertrek van verzoekende partijen uit Irak en in hun hoofde nog zou kunnen leiden tot problemen in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, kan echter niet worden aangenomen. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt immers vooreerst dat de aard van zijn voormalige werkzaamheden (supervisie van het keukenpersoneel en toezicht op hygiëne) niet bijzonder gevoelig was en dat hij hoegenaamd niet betrokken was bij activiteiten tegen lokale militanten. Verder brengen verzoekende partijen geen bewijzen bij omtrent de incidenten die zich in 2007 ingevolge verzoekers werkzaamheden zouden hebben voorgedaan. Daarenboven bleven verzoekende partijen nog vele jaren in Irak nadat verzoeker in 2007 problemen zou hebben gekend en zijn werk voor de Amerikanen stopzette. De eerste jaren verbleven zij daarbij blijkens het niet betwiste feitenrelaas bovendien gewoon op hetzelfde adres zonder verdere problemen te kennen. Ook nadien, na te zijn verhuisd naar Karradat Maryam, kenden verzoekende partijen minstens tot in maart 2015 geen verdere, aan verzoekers voormalige werkzaamheden voor de Amerikanen gelinkte problemen. De problemen die zij in deze periode wel zouden hebben gekend, linkten zij blijkens de terecht aangehaalde gezegden in de bestreden beslissingen immers aan verzoekers geloof.

Verzoekende partijen voeren verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissingen waar op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze wordt uiteengezet waarom de bewering dat verzoeker christen zou zijn, één van de beweemde oorzaken voor de problemen van verzoekende partijen, absoluut niet kan overtuigen. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, onverminderd gehandhaafd. Ook ter terechtzitting spreidde verzoeker, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, overigens een verregaand gebrek aan kennis omtrent het christendom ten toon. Zo beweemde hij andermaal foutief dat Jezus slechts drie apostelen of metgezellen had.

Tevens bleek hij het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament niet te kunnen duiden. Het voorgaande leidt tot de ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekende partijen in 2009, 2012 en 2013 gekend zouden hebben ingevolge het vermeende geloof van verzoeker.

De vaststelling dat verzoekende partijen aangeven dat zowel verzoekers voormalige werkzaamheden voor de Amerikanen als verzoekers christelijke geloof mede aan de basis lagen van de problemen die in 2015 zouden hebben genoopt tot hun vertrek uit hun land van herkomst terwijl dit overeenkomstig het voorgaande niet geloofwaardig is, leidt tevens tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen in 2015.

De geloofwaardigheid van de problemen die verzoekende partijen in 2015 beweren te hebben gekend wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat zij blijkens de terecht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissingen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de vraag wanneer zij het geld inzamelden waarmee zij hun zoon zouden hebben vrijgekocht na diens ontvoering en dat zij hiervoor geen dienstige verklaring aanreikten. Dat zij geen tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd over de ontvoering, kan aldus niet worden aangenomen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met recht gesteld:

“Ten tweede bleek uit de databank van Europese visumaanvragen dat u op 4 februari 2015 in Bagdad een visum voor Spanje aanvraagde en nadien ook kreeg (zie bijlage I in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Uit uw reacties op de vragen tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt duidelijk dat u niet ontkent zo'n Spaans visum te hebben gekregen (zie CGVS M, p. 17, 21). U plaatst de visumaanvraag echter in april en brengt die in verband met de ontvoering van uw zoon (zie CGVS M, p. 21).”

Dat de smokkelaar het visum regelde buiten toedoen van verzoeker, kan in deze bezwaarlijk ernstig worden genomen nu uit de 'HIT AFIS VIS – BUZAE van 15 juni 2015 en de informatie omtrent verzoekers visum (administratief dossier, map 'landeninformatie') duidelijk blijkt dat verzoeker op 4 februari 2015 zelf een visum ging aanvragen in de Spaanse ambassade in Bagdad. Dat verzoeker de visumaanvraag desalniettemin situeerde in april 2015 en deze linkte aan de beweerde ontvoering van zijn zoon in maart 2015, maakt dat aan deze ontvoering geen geloof kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekende partijen. Kritiek op de overige, overtollige motieven die in de bestreden beslissingen ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van deze problemen te herstellen.

Verzoekers profiel als voormalig journalist is, gelet op de in het administratief dossier opgenomen (map 'documenten'), de bij het verzoekschrift gevoegde en de ter terechtzitting neergelegde en getoonde stukken aannemelijk. Dat dit loutere profiel zou volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, blijkt echter niet uit de door verzoekende partijen geciteerde informatie. Bovendien kan er in dit kader op worden gewezen dat verzoeker blijkens de ter terechtzitting neergelegde stukken schreef en werkte onder een pseudoniem (Hamdi Faiq Al Fatlawi) aangezien de naam van de journalist niet correspondeert met de naam zoals vermeld op verzoekers paspoort (zie map documenten). Dit blijkt tevens uit de terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat een zoekopdracht op het internet niet leidde tot krantenartikelen op naam van verzoeker. Aldus maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in zijn land en regio van herkomst gekend stond als journalist. Zelfs indien dit zo was, dan nog blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde stukken niet dat hij schreef over gevoelige onderwerpen, noch dat hij zich in zijn artikelen kritisch opstelde ten aanzien van de autoriteiten van zijn land of van bepaalde groeperingen.

Ook de artikelen in het administratief dossier (map 'documenten') handelen, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet over gevoelige Iraakse onderwerpen en zijn onschuldig van aard. Ten aanzien van het artikel bij het verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat dit niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Derhalve kan de inhoud van dit stuk niet worden nagegaan en blijkt hieruit niet dat verzoeker zich kritisch zou hebben uitgelaten over de autoriteiten. Dat verzoekende partijen omwille van verzoekers artikelen zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, is dan ook niet aannemelijk. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekende partijen ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten, haalden verzoekende partijen daarenboven geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan verzoekers voormalige journalistieke activiteiten gelinkte problemen aan. Derhalve maken zij niet aannemelijk dat zij ingevolge

deze activiteiten bij hun vertrek uit hun land en regio van herkomst in de negatieve aandacht stonden van hun autoriteiten of van bepaalde groeperingen. Dat dit bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst plots wel zo zou zijn, kan aldus niet worden aangenomen.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken stukken zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De informatie omtrent het plaatsvinden van ontvoeringen in Irak en Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 5) kan hieraan evenmin afbreuk doen. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Zijn dienen dit *in concreto* aan te tonen en blijven hier gelet op het voormelde manifest in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekende partijen voeren, in wat zich aandient als een tweede middel, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij zijn afkomstig van Bagdad, waar de veiligheidssituatie in tegenstelling met wat het CGVS voorhoudt uiterst precair is.

Verzoekende partijen citeren uit de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014. Tot op heden is de richtlijn van UNHCR dat bescherming hoogstwaarschijnlijk nodig is. Bescherming dient aldus de regel te zijn en het gebrek aan bescherming de uitzondering.

Dat de sjiitische milities de soennitische burgerbevolking viseren maakt dat verzoekster des te meer in het vizier komt. Verzoekende partijen citeren uit de bestreden beslissing en uit enkele persartikels en rapporten. Zij leiden hieruit af dat verzoekster als soenniet bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Tevens wijzen verzoekende partijen op het werk als journalist van verzoeker en op het verhoogde risico dat journalisten blijkens informatie lopen om te worden geviséerd door IS en gewapende groeperingen.

Verzoekende partijen wijzen op cijfers van de website www.iraqbodycount.org. Tevens halen zij algemene informatie aan omtrent de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad.

Verzoekende partijen stellen dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van hun autoriteiten. Zij verwijzen naar informatie omtrent het corrupte karakter van de Iraakse samenleving.

Verzoekende partijen wijzen er nogmaals op dat verzoekster soenniet is en dat verzoeker journalist is.

2.3.2. Ter staving van het voorgaand betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift: persartikels en algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-13).

2.4.1. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielaanvraag (waaronder verzoekers journalistieke activiteiten), kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie

in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals aangehaald in en gevoegd bij het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen stellen dat aan hen wel bescherming moet worden toegekend op basis van een combinatie van de veiligheidssituatie en verzoeksters religie als soenniet. Zij wijzen in deze op informatie over het verhoogde risico dat soennieten in Irak en Bagdad lopen om slachtoffer te worden van bepaalde misbruiken en mensenrechtenschendingen. Waar zij kunnen worden bijgetreden waar zij betogen dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat zij niet aantonen en dat uit de informatie in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekende partijen, louter ingevolge het gegeven dat verzoekster soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zouden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu verzoekende partijen, benevens de reeds hoger beoordeelde problemen, geen recente, concrete, geloofwaardige en ernstige, aan de veiligheidssituatie en de religie van verzoekster verbonden incidenten hebben aangehaald. Integendeel ontkende zowel verzoeker als verzoekster uitdrukkelijk dat zij benevens de voormelde problemen andere problemen hebben gehad met hun autoriteiten en hun medeburgers (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.9.; vragenlijst verzoekster, nr.3.9.). Daarenboven bevinden nog tal van verzoeksters naaste familieleden zich in Bagdad en maakte verzoekster ook in hun hoofde geen melding van recente, concrete, geloofwaardige en ernstige, aan de veiligheidssituatie en aan hun religie gelinkte problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, p.3-4). Verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat zij louter ingevolge verzoeksters religie als soenniet problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst.

2.4.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS